

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/69/2020
Identifikačné číslo spisu: 6719010235
Dátum vydania rozhodnutia: 21.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6719010235.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného H. P. pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. o dovolaní obvineného H. P. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Vlkolinského proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2020, sp. zn. 3To/12/2020, na neverejnom zasadnutí konanom 21. septembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. P. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 23. októbra 2019, sp. zn. 5T/60/2019, bol obvinený H. P. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 12. októbra 2005 v čase o 11.35 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Daewoo, ev. č. D., po ceste G. pod tzv. O. P., okres N., keď bol v mieste 73. kilometra zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu vo Zvolene, pri ktorej kontrole bolo zistené, že rozsudkom samosudcu Okresného súdu Zvolen č. k. 3T/78/2004-214 zo dňa 10. decembra 2004, právoplatným a vykonateľným dňa 11. januára 2005, mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov, t. j. do 11. júla 2006.

Podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol za to obvinený H. P. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 1 (jeden) mesiac.

Výkon uloženého trestu odňatia slobody okresný súd obvinenému podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. podmienčne odložil. Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Zároveň podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. okresný súd zrušil výrok o treste uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, ktorým bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne vyslovil, že ostatné výroky rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, ostávajú týmto nezmenené.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 4. marca 2020, sp. zn. 3To/12/2020, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a zároveň, rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, obvineného H. P., nar. X. P. XXXX v D., C., t. č. v ÚVTOS Želiezovce, uznal vinným na nezmenenom skutkovom základe uvedenom v skutkovej vete napadnutého rozsudku zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, pričom podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 u obvineného H. P. upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, pretože trest odňatia slobody uložený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby na dobu 5 (piatich) rokov považoval za dostatočný.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený H. P. prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Vlkolinského dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V rámci odôvodnenia podaného dovolania upriamil dovolateľ, po úvodnej rekapitulácii priebehu doterajšieho konania, osobitne výrokových častí dovolaním napadnutých rozsudkov odvolacieho i prvostupňového rozsudku, pozornosť na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, bol uznaný vinným z trestného činu krádeže a sprenevery a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov, pričom v predmetnej veci bol vzatý do väzby a vo väzbe bol 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov.

Ďalej poukázal na to že, rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, bol uznaný vinným zo zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienené. Dodal, že v naposledy uvedenom prípade bol uznaný vinným a bol mu uložený trest za skutky, ktoré mal spáchať dňa 29. novembra 2016 a 7. decembra 2016, teda po vyhlásení rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 2T/179/2014, dňa 4. novembra 2016.

Uzavrel, že skutok, za ktorý bol odsúdený naposledy, sa mal stať dňa 12. októbra 2005, teda pred vyhlásením rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 2T/179/2014.

Na základe uvedených skutočností sa dovolateľ domnieval, že mu nemal byť uložený jeden trest za skutok, ktorý sa stal dňa 12. októbra 2005, druhý trest za skutok, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, a tretí trest za skutok, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017. Naproti tomu vyslovil presvedčenie, že v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5T/60/2019 mu mal byť uložený jeden súhrnný trest za všetky tri vyššie uvedené skutky, a to za súčasného zrušenia:

- výroku o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, ktorým mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov,
- výroku o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

Ozrejmil, že dovolaním napadnuté rozhodnutie preňho nastoľuje stav, keď za každý skutok, ktorý sa stal pred vyhlásením rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, mu bol uložený samostatný trest, považujúc tento za rozporný so zásadami pre ukladanie súhrnného trestu. Takto uložený trest vnímal ako neprimerane prísny predovšetkým z dôvodu, že neumožňoval započítať dobu trvania väzby, ktorú vykonal v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 2T/179/2014, v ktorom mu bol uložený podmienený trest.

Na margo citovanej časti odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pojednávajúcej o potrebe posudzovania skutku, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, ako recidívy v dôsledku vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, pripomenul, že už v rámci odvolacieho konania poukázal na rozsudok Okresného súdu Malacky, č. k. 1T/95/2017-175 z 9. júna 2018, a rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 5. júna 2018, sp. zn. 3T/80/2018, ktorými boli v skutkovo a právne obdobných prípadoch uložené súhrnné tresty.

Vychádzajúc zo znenia § 42 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., zo znenia § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. i z rozhodnutia trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline č. Jtk 14/10, prijatého 14. septembra 2010, dovolateľ zosumarizoval, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený.

Obvinený ďalej argumentoval poukazom na to, že ak Trestný zákon v ustanovení § 42 ods. 1 stanovuje povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel' potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatel'ovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchatel'a priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel' sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Preto možno súhrnný trest uložiť len vtedy, ak medzi týmito trestnými činmi existuje viacčinný súbeh. So zreteľom na uvedené považoval dovolateľ za žiaduce dodať, že o viacčinný súbeh trestných činov ide vtedy, ak ten istý páchatel' spácha dva alebo viac trestných činov pred tým, ako bol za niektorý z nich súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

Podľa názoru obvineného odvolací súd postupoval nesprávne, keď pri skutku, ktorý spáchal 12. októbra 2005 upustil od uloženia súhrnného trestu za súčasného zrušenia

- výroku o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, ktorým mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 5 (piatich) rokov, a
- výroku o treste uloženom mu rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn.

4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

So zreteľom na uvedené považoval obvinený za zrejmé, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd pochybili, keď svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže sa nevysporiadali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Uzavrel, že ich nezákonným postupom a nerešpektovaním základných zásad ukladania trestov došlo k porušeniu jeho práv založenom na obídení ustanovení § 42 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona č. 300/2005. Z. z.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, že:

„Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2020, sp. zn. 3To/12/2020, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v neprospech odsúdeného H. P..

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2020, sp. zn. 3To/12/2020, sa zrušuje.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku sa Krajskému súdu v Banskej Bystrici prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol."

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného H. P. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen úvodom svojho vyjadrenia k dovolaniu obvineného upriamil pozornosť na skutočnosť, že na verejnom zasadnutí o odvolaní na Krajskom súde v Banskej Bystrici v predmetnej trestnej veci obvinený doplnil svoje odvolanie o alternatívny návrh, že pokiaľ by odvolací súd jeho odvolaniu nevyhovел, aby vo veci rozhodol sám a upustil od uloženia súhrnného trestu. Konštatoval, že okrem samotného naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sa na jeho použitie v zmysle § 371 ods. 5 Trestného poriadku vyžaduje, aby zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, čo sa s poukazom na upustenie od uloženia súhrnného trestu dovolateľovi prakticky vzájomne vylučuje, a to aj s poukazom na vyššie uvedený návrh obvineného na rozhodnutie o ním podanom odvolaní. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že predmetnú otázku vyriešil už odvolací súd, keď sa pomerne podrobne vyjadril, že na uloženie súhrnného trestu Trestný zákon, nielen súčasne účinný, ale aj účinný do 1. januára 2006, vyžaduje spáchanie trestných činov v súbehu, o ktorý ide iba vtedy, ak medzi prvým a posledným trestným činom nebol vyhlásený, hoci aj neprávoplatný odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Zopakoval, že vyhlásením rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, nastal zlom, a teda následné odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, za ďalší skutok je už posudzované ako recidíva. S uvedenou argumentáciou odvolacieho súdu sa stotožnil.

Trvajúc na tom, že hmotnoprávne ustanovenia v súvislosti s uložením súhrnného trestu boli správne použité, a to tak v zmysle ustanovení Trestného zákona č. 140/1961 Zb., ako aj Trestného zákona účinného od 1. januára 2006, prokurátor označil za zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je daný, a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného H. P. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Naposledy uvedené vyjadrenie okresnej prokuratúry, súdom prvého stupňa doručené dovolateľovi i jeho obhajcovi, ostalo z ich strany bez odozvy.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie má všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané

oprávnenou osobou, pričom dospel k nasledujúcim záverom:

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenu osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Po nahliadnutí do spisového materiálu však dovolací súd zároveň dospel k záveru, že dovolanie obvineného H. P. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu [§ 13 až § 15c Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 24 až § 30 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)], prípadne zániku trestného činu [najmä § 67 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 87 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)], prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu [§ 35 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 41 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)], súhrnného trestu [§ 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 42 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)] a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného H. P., subsumovaných pod uvedený dovolací dôvod, vyplýva, že tieto sa v podstate týkajú jednej okolnosti, a to neuloženia súhrnného trestu v prejednávanej trestnej veci (vedenej Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 5T/60/2019) vo vzťahu k odsúdeniu obvineného v inej jeho trestnej veci vedenej Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 4T/118/2017.

Najvyšší súd v tejto súvislosti, vychádzajúc zo skutočnosti, že ukladanie súhrnného trestu je predmetom úpravy § 42 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. (do 31. decembra 2005 § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.), teda hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy, predovšetkým potvrdzuje, že jeho prípadnú nesprávnu aplikáciu možno v zmysle ustálenej súdnej praxe podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu však dovolací súd nemohol obvineným vznesené námietky akceptovať, keďže tieto odporujú zákonu i súdnej praxi.

Podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v odsekoch 1 a 2, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia veci, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom.

V zmysle § 35 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako by nebol odsúdený.

Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávaný trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený.

Dovolací súd sa stotožnil aj s (v rozhodovacej praxi etablovanou) citáciou teoretických východísk dovolacích námietok obvineného, že ak Trestný zákon stanovuje (v ustanovení § 42 ods. 1 účinnom od 1. januára 2006, respektíve v ustanovení § 35 ods. 3 účinnom do 31. decembra 2005) povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel' potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatel'ovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní.

Súhrnný trest je pre páchatel'a priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel' sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Preto možno súhrnný trest uložiť len vtedy, ak medzi týmito trestnými činmi existuje viacčinný súbeh.

Predovšetkým so zreteľom na uvedené a tiež s ohľadom na námietky obvineného je žiaduce dodať, že o viacčinný súbeh trestných činov ide vtedy, ak ten istý páchatel' spácha dva alebo viac trestných činov pred tým, ako bol za niektorý z nich súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci. Odsudzujúcim

rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa tu rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine, a to bez ohľadu na to, že tento bol v neskoršom konaní zrušený, pokiaľ toto konanie napokon skončilo právoplatným odsúdením páchatel'a. Jednoducho povedané, viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ v období medzi prvým z nich a posledným z nich nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a, a to bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týka niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruh týchto skúmaných trestných činov. Z uvedeného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Zároveň to znamená, že činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti, treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

Vo vzťahu k trestnej činnosti dovolatel'a najvyšší súd zistil:

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, bol obvinený H. P. odsúdený za spáchanie v bode 1/ rozsudku trestného činu krádeže podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (skutok z 13.-14. júna 2004) a v bode 2/ rozsudku trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (skutok zo 6. júna 2002) k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmieňčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 (piatich) rokov. Predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 14. júna 2017.

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, bol obvinený H. P. uznaný vinným v bodoch 1/, 2/ a 3/ rozsudku z pokračujúceho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. spáchaného v bode 2/ rozsudku v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., ktorého sa dopustil v období od 29. novembra 2016 do 3. decembra 2016 (skutok 1/), v dňoch 29. novembra 2016 a 7. decembra 2016 (skutok 2/) a od 29. novembra 2016 do 8. decembra 2016 (skutok 3/) a za ktorý mu bol okrem trestu prepadnutia veci uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Toto odsúdenie sa stalo právoplatným dňa 3. apríla 2018.

V prejednávacom prípade bolo rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 23. októbra 2019, sp. zn. 5T/60/2019, v spojení s dovolaním napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2020, sp. zn. 3To/12/2020, podľa § 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 upustené od uloženia súhrnného trestu za skutok, právne kvalifikovaný ako trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorého sa obvinený dopustil dňa 12. októbra 2005, považujúc trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017, vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmieňčným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby na dobu 5 (piatich) rokov za dostatočný.

S ohľadom na uvedené potom z časovej osi páchania trestnej činnosti obvineným H. P. vyplýva, že hraničným okamihom, ktorý trhá viacčinný súbeh medzi teraz prejednaným skutkom - trestným činom spáchaným dňa 12. októbra 2005 (Okresný súd Zvolen, sp. zn. 5T/60/2019) a skutkami tvoriacimi pokračujúci zločin, vo vzťahu k odsúdeniu, za ktorý sa obvinený domáhal uloženia súhrnného trestu, z obdobia od 29. novembra 2016 do 8. decembra 2016 (Okresný súd Zvolen, sp. zn. 4T/118/2017) je vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/179/2014, ku ktorému došlo 4. novembra 2016. Keďže obvinený H. P. sa aj (a dokonca bezprostredne) po tomto okamihu vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku opätovne dopustil trestnej činnosti (v období od 29. novembra 2016 do 8. decembra 2016), tieto jeho nasledujúce skutky nemožno

považovať za spáchané vo viacčinnom súbahu s trestnými činmi, ktorých sa dopustil pred vyhlásením naposledy uvedeného rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota v dňoch 6. júna 2002, 13.-14. júna 2004 a 12. októbra 2005 a za spáchanie ktorých bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2017, sp. zn. 4To/56/2017 a rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 23. októbra 2019, sp. zn. 5T/60/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2020, sp. zn. 3To/12/2020.

V danom prípade teda vo vzťahu medzi skutkom, spáchaným obvineným 12. októbra 2005 a prejednaným Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 5T/60/2019, a skutkami, spáchanými obvineným v priebehu novembra až decembra 2016 a prejednanými Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 4T/118/2017, celkom zrejme nejde o viacčinný súbeh, ale o recidívu, keďže obvinený sa skutkov, o ktorých bolo rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 4T/118/2017, dopustil až po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, sp. zn. 2T/179/2014, Okresným súdom Rimavská Sobota dňa 4. novembra 2016. V žiadnom prípade preto nebolo možné postupovať tak, ako sa toho v priebehu odvolacieho i dovolacieho konania domáhal obvinený.

Judikatúra v tomto smere jednoznačne ustáľuje, že ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 42 ods. 1 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 - pozn. súdu), a to dokonca aj v prípade, keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa trest ukladá (R 52/1971). Len pre úplnosť sa žiada dodať, že odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa teda v zmysle § 42 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 rozumie prvý odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin, bez ohľadu na to, že v riadnom alebo mimoriadnom opravnom konaní bol tento rozsudok zrušený, pokiaľ sa toto opravné konanie skončilo právoplatným odsúdením páchatel'a.

Na druhej strane, ako to už konštatovali sudy nižšieho stupňa, vo vzťahu medzi skutkami z rokov 2002 a 2004, prejednanými v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 2T/179/2014, a skutkom z 12. októbra 2005, ktorý bol predmetom dovolaniu predchádzajúceho konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5T/60/2019, ide o viacčinný súbeh, a preto súd prvého stupňa i odvolací súd postupovali správne, keď v zmysle § 35 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2015 vychádzali z potreby ukladať v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/60/2019 súhrnný trest k odsúdeniu vyhlásenému v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/179/2014.

Dovolací súd záverom len marginálne poznamenáva, že obvinený H. P. sa už dovolaním podaným voči rozsudku Okresného súdu Zvolen z 8. novembra 2017, sp. zn. 4T/118/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. apríla 2018, sp. zn. 4To/154/2017, domáhal uloženia súhrnného trestu za súčasného zrušenia výroku o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 4. novembra 2016, sp. zn. 2T/179/2014. Najvyšší súd už v tomto prípade vo svojom rozhodnutí zo 6. augusta 2019, sp. zn. 2Tdo/81/2018, konštatoval, že pre uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. neboli splnené podmienky ustanovené citovaným ustanovením, keďže rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/179/2014, ktorým bol obvinený odsúdený za iný (než v danom konaní prejednávaný) skutok, bol vyhlásený 4. novembra 2016, pričom skutkov, za ktoré bol dovolateľ odsúdený v danej veci (4T/118/2017), sa dopustil v čase od 29. novembra 2016 do 8. decembra 2016, a teda celkom zjavne neskôr ako bol vyhlásený vyššie označený rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota.

Z vyššie formulovaných dôvodov neboli v posudzovanej veci splnené zákonné podmienky predvídané § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.